

Грін, Емма

Г85 P.S. ЗАБУДЬ МЕНЕ! / Емма Грін ; пер. з фр. Анастасії Ведмеденко. Дніпро : Видавництво «ТАК», 2026. 400 с.

ISBN 978-617-8501-22-8

Леонор чарівна, як світанок, але вимушена жити в сутінках, ховаючи свій найглибший комплекс, свою найболючішу таємницю. Та коли агенція неординарних моделей помічає її, вона вбачає в цьому можливість почати життя заново. Проте всі надії руйнуються, коли вона дізнається, хто її новий бос: Вольф Ларссон, хлопець, якого Леонор кохала і який ледь не знищив її.

Він був її першим коханням, її мучителем, її найстрашнішим кошмаром... Через вісім років після цієї трагедії вона стала гордою левицею, готовою на все заради виживання. Він же зберіг свої нещадні слова та вовчий погляд. Їй доведеться йому пробачити. Йому доведеться загляди-ти провину. І все для того, щоб знову розпалити полум'я, яке, попри все, досі палає між ними.

УДК 821.133.1'06-312.5

© 2019, Edisource

ISBN 978-617-8501-22-8 (укр.)

ISBN 978-2-37126-303-1 (фр.)

© ТОВ «Видавництво «ТАК»», переклад українською, оригінал-макет, 2026

1. НЕПОМІТНА

ЛЕОНОР

— Наступна!

Я баланую на високих підборах, удаючи, ніби займалася цим усе життя, штовхаю двері до модельної агенції на Єлисейських Полях із надією отримати роботу. Або хоча б усмішку, щиро кажучи, це вже було б непогано.

Заходжу до просторого кабінету, з якого тільки-но вибігла інша кандидатка, і чекаю, поки двоє присутніх заговорять зі мною.

— Твоє ім'я? — бурчить чоловік, навіть не дивлячись на мене.

— Леонор. Але всі звать мене Лео.

— Добре, Лея...

— Ні, Лео, — поправляю, усміхаючись. — Це скорочено від Леонор.

— Гарзд, Елеонора, — відповідає блондинка, зітхаючи, ніби я марную її час.

Певно, колишня модель, яка відмовляється старіти й зникати з поля зору. Усе її видає: кутасте, майже безвиразне обличчя, худорлява фігура, що тоне в дизайнерській блузці, яку їй, мабуть, подарували, схильність стояти ідеально прямо, не виказуючи зусиль, довгі ноги, витягнуті перед собою у вивченій позі ступнями злегка всередину,

щоб зробити цю тріску ще худішою. Вона прискіпливо розглядає мене, ледь опершись на кут столу. Високий темношкірий чоловік у білій водолазці сидить за столом і по черзі переглядає свої два мобільні телефони.

Він більше ніж красень. І настільки ж нестерпний.

— Твоє портфоліо? — нарешті запитує, простягаючи руку.

Він досі не подивився на мене.

Я підійшла віддати портфоліо, але жінка його перехопила та взяла ініціативу у свої руки. Таке відчуття, ніби мені знову п'ятнадцять, я в новій школі переживаю той жахливий перший день: три дні вибираю одяг, тренуюся всміхатися перед дзеркалом, а потім усе одно стаю водночас абсолютно непомітною... і наче прокаженою.

Зважаючи на відчуття в шлунку та паніку, що наростає, я скоро виблюю свою тривогу на стіл із червоного дерева й на новесенькі туфлі-човники.

— Вік? — запитав темношкірий красень, який, вочевидь, не міг сформулювати повноцінне речення.

— Двадцять два.

— Запізно для початку кар'єри.

— Справді? Я користуюся кремом від зморщок.

Усміхаюся своєму жарту, проклинаючи, що він узагалі прозвучав. А жінка відповідає на моє легке зніяковіння ще збентеженішою гримасою.

— У цій галузі ми віддаємо перевагу молоді чотирнадцяти-п'ятнадцяти років, — пояснює вона.

І я наївно сміюся. Поки не розуміючи, що вона зовсім не жартує.

— Дуже гарне обличчя, — раптом коментує чоловік, підводячись.

— Колоритне, — підтверджує його колега.

— Вилиці, лінія щелепи — це справді дуже цікаво.

— Так, на межі чоловічого та жіночого... але без андрогінності, завдяки дуже пухким губам.

— Це ефектно, — погоджується він тихим голосом.

— Дуже гарно тримає голову. І шкіра чудова.

— Є в ній щось особливе, що так рідко трапляється...

Ці незнайомці кружляють навколо, приблизно за двадцять сантиметрів від мого особистого простору, детально розглядаючи мене й хитаючи головами. Їхні коментарі лестять мені. Але їхня близькість дещо пригнічує. За порадою свого хлопця я одягла чорні джинси й чорну облягаючу футболку. Просто, але ефективно. Та я не враховувала, що на вулиці двадцять п'ять градусів, а в моєму тілі — усі сорок. У роті пересохло, а руки спітніли.

— Спідня білизна? — раптом запитує чоловік, повертаючись до столу.

— Е-е? Ну, так, завжди! — ледь промовляю я. — Щодня, ну, майже... Якщо запитували, чи я її ношу. Бо інакше...

На допомогу приходять вічно молода білявка і з усмішкою кладе руку на моє плече, сповненою більше жалю, ніж співчуття.

— Нам просто потрібно, щоб ти роздяглася до спідньої білизни, — шепоче вона. — Можеш зробити це прямо тут.

— А, зрозуміло.

Вона думає, що заспокоїла мене. Але й гадки не має, яке цунамі щойно спричинила всередині.

Білизна... Роздягтися... Тіло... Нагота...

— Це обов'язково? — я запнулася. — Маю на увазі, що моделі зазвичай набирають для демонстрування одягу. Ми частіше бачимо їх одягненими, ніж...

— Нам треба подивитися, чи твоє тіло відповідає всьому іншому, — обриває вона. — Не хвилюйся про скромність, ми цілий день це робимо.

— Але не я, — ледь чутно відповідаю.

— Ти дуже перспективна, — підбадьорює чоловік, відчуваючи мої вагання.

Він усе так само красивий. І трохи менш холодний. Не розумію, як він не вмирає від спеки, сидючи в офісі в цій водолазці, що обтягує всі його м'язи. Тут стає трохи душно, хіба ні?

Двоє рекрутерів доброзичливо всміхаються, і я вже починаю уявляти, що вони про мене думають: замкнута, сором'язлива, закомплексована, можливо, не зовсім впевнена в собі... Але вони навіть і не уявляють, що саме не так. Я вже й сама не розумію, що тут роблю, роздягаючись перед ними, адже ніколи нікому не дозволяю бачити себе оголеною. Я навіть коханням займаюся в темряві... і якомога рідше. Я завжди залишаюся у футболці на пляжі, навіть у найспекотнішу погоду. Адже зайнялася серфінгом тільки для того, щоб змінити купальник на гідрокостюм. Я навіть майки викреслила з гардероба, бо вони занадто багато відкривають.

— Якби ж ти тільки могла робити це швидше, ми взагалі-то дуже поспішаємо, — наполягає блондинка, сідаючи назад на стіл.

І знову це неприємне відчуття. Я користуюся моментом, поки вона переглядає записник, а він — свої два телефони, і швидко знімаю із себе джинси й футболку. Потім відходжу до стіни в кінці кімнати та стою перед ними на ватяних ногах, із головою, наче стиснутою лещатами, і пересохлим горлом. Стискаю спітнілі руки й кручу каблучки на пальцях. Добре, що завжди ношу їх багато, щоб за потреби почуватися трохи менш оголеною.

— Можеш трохи підійти?

— І зібрати волосся вгору?

Ні, не можу...

Побачивши, як я тулюся в кутку, крутячи пальці, парочка знову підійшла до мене із втомленими зітханнями й допитливими поглядами.

— Дуже гарна зовнішність.

— Параметри — саме такі, як ми шукаємо.

— Гарні пропорції.

— Струнка, але м'язиста, що не так часто трапляється...

Я вже не чую їх, бо думаю тільки про те, що вони зараз побачать, кружляючи навколо.

— Секу, йди подивись.

— О, чорт.

Їхнє здивування, неприховане незадоволення і ця кричуща тиша пронизують мене наскрізь. Відтоді як почала брати участь у кастингах, я звикла, що люди говорять про мене так, ніби мене тут немає. Але до цієї реакції ніяк не звикну. І завжди відчуваю одне й те саме: різке бажання зникнути.

— Ага, все-таки... — нарешті бурмоче темношкірий.

— Ми марнуємо час, — зітхає його колега.

— Метр сімдесят шість змарнованого потенціалу, — бубонить роздратований чоловік.

— Можеш одягатися, Лея.

— Мене звати Лео.

Мій голос хрипкий. У ньому суміш гніву й сорому.

— Серйозно?

— Так, мене все ще звати Лео.

— Це не має значення, однак у нас нічого не вийде, — наче вирок, закінчує жінка.

— Розумію, — прошепотіла я, швидко натягуючи одяг.

— Знаєш, ми не хочемо розбивати нічиїх мрій. Але із цим ти не зможеш стати моделлю.

— Хіба ви не шукали щось «особливеньке»? — пробую жартувати, аби остаточно не втратити гідність.

— Ні, не таке ж... пробач.

— Наступна! — горлає чоловік у білій водолазці, жбурляючи свої два телефони на стіл.

Якби могла блювати по команді, я б залюбки заблювала всю цю модельну агенцію з її білосніжними стінами. Але, на жаль, вранці й шматок у горло не ліз, бо була дуже напружена через кастинг.

Це не моя мрія, ні. Це просто ідея мого хлопця, який працює в «індустрії» і вважає мене красивою. Це лише одна з тисячі дивних робіт, які дають змогу виживати, не кинувши навчання. Між доглядом за дітьми, репетиторством, підробітками в ресторанах і вигулом собак, робота моделі могла б підкинути грошенят і, можливо, також примирити мене із собою. Дати можливість хоч трохи відігратися за невдачі.

Але, вочевидь, сьогодні цього не станеться. Я взяла свої нові туфлі-човники, запхала їх у величезну сумку та знову вузула босоніжки на плоскій підошві, а тоді пішла, не промовивши жодного слова, не зронивши жодної сльозинки. Ці люди не отримують від мене нічого.

Ні «цього», ні чогось іншого.

Опинившись нарешті на вулиці, чекаю, поки гомін натовпу та шум Єлисейських Полів знову заповнять мої вуха, серце й мозок, поки тепле повітря пізнього ранку висушить спітнілі руки та блискучі очі, поки земля знову почне обертатися, як це було завжди, і потягне мене із собою. Я усміхаюся, нагадуючи собі, що немає нічого важливішого, ніж бути живою. І що життя триває. Воно йде своїм шляхом, якщо ти також рухаєшся разом із ним.

Гоп, гоп, гоп!

Це мій улюблений бойовий клич. Моє єдине гасло, ці три маленькі слова, які навіть і не слова, трохи кумедні, дитячі, але вони завжди викликають у мене усмішку.

— Алло?

— Елі, це я.

— Люба, у тебе все гаразд?

— Так, але мені щойно відмовили ще в одній агенції.

— Вони попросили тебе роздягтися до спідньої білизни?

— Це був провал... Але до цього вони вважали мене «перспективною».

— Але, Лео, ти така і є!

— Може, мені варто задовольнитися кастингами для каталогів одягу? Принаймні вони не будуть чіплятися. Платять погано, але мене точно візьмуть!

— У тебе класне портфоліо, ти надзвичайно фотогенічна, я знаю, ти зможеш пробитися. Твої останні фотки дуже гарні...

— Ти так кажеш, бо це ти їх зробив!

— Можливо, — сміючись, погоджується мій хлопець.

Голос Елі діє на мене заспокійливо. Його підтримка, легкість. Він простий, врівноважений хлопець. Поважає жінок, добре вихований. Пристрасний фотограф і водночас такий скромник. Він хоче досягти успіху, але ще більше, думаю, хоче бачити розкриття мого потенціалу.

— У тебе ж сьогодні ще призначена зустріч в агенції, так? — із ентузіазмом запитує він.

— Так, у кварталі Маре. Я вже їду... Ти записав у моєму щоденнику S&S, що воно таке?

— Strange & Strong¹ — агенція, яка зараз на піку популярності. Вони спеціалізуються на неординарних типажах і унікальних моделях... і вони — це справжній фурор у світі моди та розкоші.

— Ні разу про них не чула, — зізнаюся.

¹ Дивний і Сильний (пер. з англ.) — Тут і далі прим. пер.